

lige Foranstaltninger. Der var jo en Mulighed for, at der endnu lod sig opnaa en Overenskomst imellem Flerpartiet og Mindretallet og Regjeringen her i Salen, og for dette Tilfælde vilde det dog være nødvendigt, at Spørgsmaalet med Hensyn til § 2 var fuldt klaret. Jeg skal da paa mine egne Vegne som Finansminister og paa den samlede Regjerings Vegne udtale, at Regjeringen ikke kan modtage en saadan Bestemmelse som den, der findes i Slutningen af § 2. Regjeringen kan ikke gaa ind paa, at Sværkættelsen af Forsvarsforanstaltninger udsættes, indtil man maatte være bleven enig om en anden Lov, som efter Regjeringens Betragtning er denne Sag uvedkommende. Det turde jo let stille sig saaledes, at det, man vilde opnaa igjennem Forsvarsforanstaltninger, derved fuldstændig forfejledes, da man jo ikke har nogen som helst Garanti for, at en saadan Lov som den, der stilles i Vilkaar, overhovedet lader sig bringe til Stede. De: har altid forekommet mig, at der var en besynderlig Modstrid imellem de Bestemmelser, som det ærede Thing har foreslaaet. Det ærede Flerpart anerkjender Nødvendigheden af at udgive meget betydelige Beløb til Landets Forsvar, og det anerkjender Nødvendigheden af, at Forsvarsforanstaltninger snarest muligt sættes i Værk; men ved Siden deraf gjør det ærede Flerpart Fuldbyrdsels afhængig af et Vilkaar, som det ærede Flerpart dog maa vide vil være meget vanskeligt at faae opfyldt, selv om Regjeringen havde den bedste Villie dertil. Jeg hørte ikke den ærede Ordfører for Flerparten gjøre noget Forsøg paa at godtgjøre den virkelige Forbindelse imellem Bestemmelserne angaaende Forsvarsforanstaltninger og Bestemmelsen om Indførelsen af en overordentlig Skat, og det gjorde mig for saa vidt ondt, at den ærede Ordfører ikke forsøgte derpaa, da jeg ikke finder tilstrækkelig Anledning til at møde, hvad der paa tidligere Tidspunkter, i tidligere Betænkninger osv., er fremkommet i den Anledning. Jeg skal kun med fuld Bestemthed udtale, at det ikke er mig muligt at se, at en saadan virkelig Forbindelse mellem disse to Spørgsmaal lader sig godtgjøre. Dersom der overhovedet kunde udledes Noget af det Særegne ved de Udgifter, hvorom der her er Tale, det, at de anvendes paa aldeles overordentlige Foranstaltninger, da maatte det efter min Mening netop være det Modsatte af det, som det ærede Flerpart vil udlede deraf. Saadanne overordentlige Udgifter, som ikke blot komme Nutiden, men ogsaa Fremtiden til Gode, pleier man ganske i Almindelighed at anse sig for berettiget til ikke at kræve af Nutiden, af den nulevende

Slægt alene, men ogsaa for en væsentlig Del at oversføre paa Efterkommerne. Naar man fra Udgifternes overordentlige Karakter vilde drage en Slutning om, paa hvilken Maade den rigtigst blev at udrede, maatte det i mine Tanker være den, at Udgiften maatte udredes enten ved at benytte tilstedeværende Kapital eller ved at rejse et særligt Laan i den Anledning; dette er jo den Maade, hvorpaa saadanne Udgifter omtrent hele Verden over pleie at tilveiebringes. Jeg gaar imidlertid langt fra saa vidt at ville stille en bestemt Forordning i saa Henseende; jeg gaar ikke videre end til at sige, at vi heldigvis i finansiel Henseende ere saaledes stillede, at vi ikke behøve at søge efter nye Indtægtskilder og heller ikke behøve at lægge Beslag paa Landets Kredit for at tilveiebringe de fornødne Penge. Den ærede Ordfører udtalte, at der var en vis Forbindelse mellem Flerpartens Forslag til Befæstningsloven og et andet Lovforslag, som for nogle Dage siden blev forhandlet i Thinget, nemlig Løbløven. Jeg kan ikke Andet end erkjende det for at være en ganske fornuftig, jeg kunde fristes til at sige: taktisk rigtig Bevægelse, den ærede Ordfører for Flerparten der gjorde; men det forekommer mig, at den nødvendige Forsejelse af denne Bevægelse maatte være, at Flerparten ubtog § 2 af denne Lov og søgte at anbringe den paa rette Sted ved et Ændringsforslag til Løbløven. Dette vilde være fuldstændig tanferdigt. Derved vilde der jo ogsaa opnaas det store Gode, at vi rykkede et ikke ringe Skridt nærmere til Muligheden af at blive enige om denne Sag, som der jo dog nu fra alle Sider, ogsaa fra det ærede Flerparts Side, erkjendes at være den allerførste Nødvendighed for at komme til Ende med. Jeg gjør jo isvrigt denne Hensigt, retter denne Opfordring til det ærede Flerpart fuldstændig uinteressert; thi den omtalte Sag, hvortil dette Spørgsmaal skulde henvi, har jo allerede saa store Dimensioner, at jeg paa ingen Maade kunde ønske, at den fik endnu større. I det jeg altsaa gjentager, at Regjeringen ikke kan gaa ind paa Bestemmelsen i § 2 af Flerpartens Ændringsforslag, maa jeg endnu, foranlediget ved en Del af Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 8, tillade mig at udtale et Par Ord, skjøndt den ærede Ordfører for Flerparten jo allerede efter det Indtryk, han har faaet af Forhandlingen i Udvalget, har meddelt Thinget min Stilling ogsaa lige overfor dette Punkt. Det ærede Mindretals Betragtning, som den er gjengiven i Betænkningen, er jo den, at de store Udgifter, som ville foranlediges ved